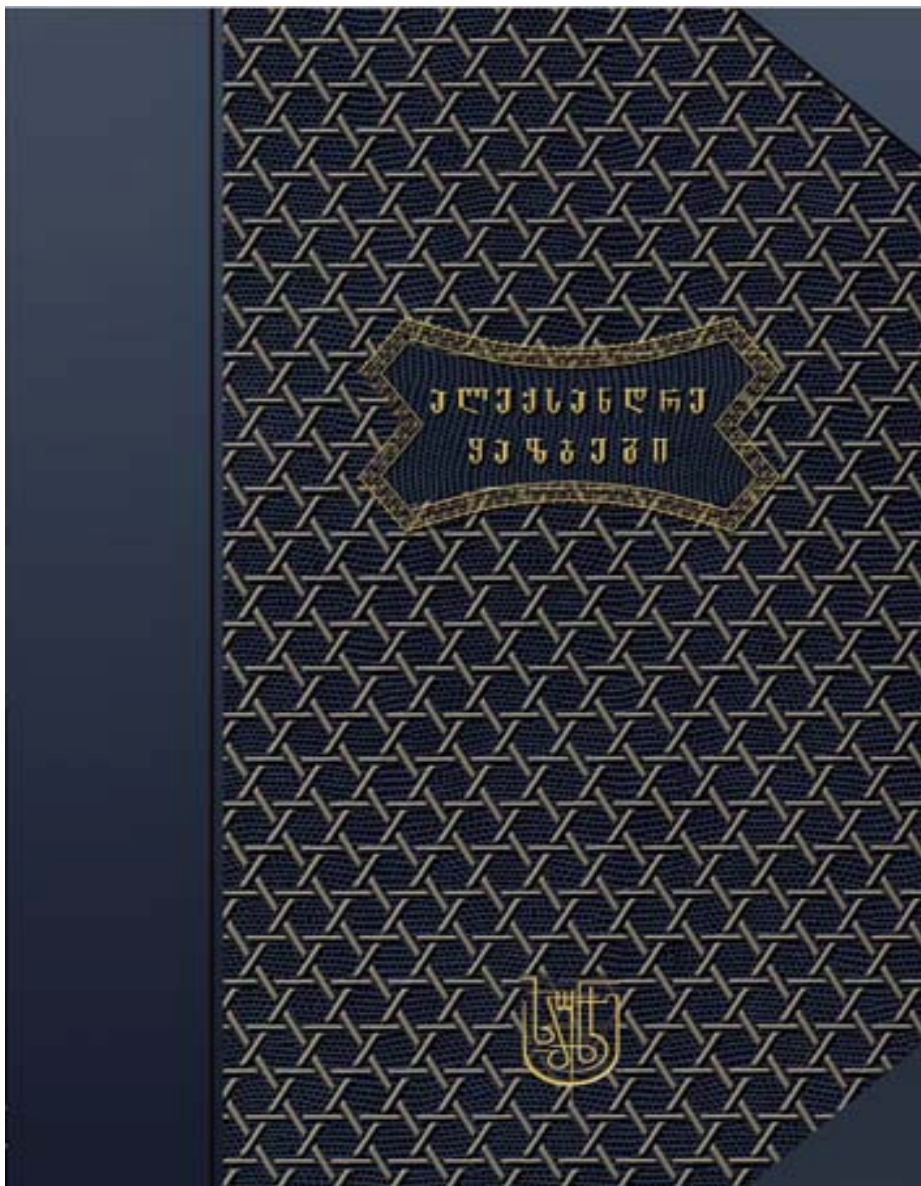

თსუ-ს გამომცემლობამ სერიით 'საუნჯე' სულ ახლახანს გამოსცა ალექსანდრე ყაზბეგის რჩეული თხზულებანი. 'ელგუჯა', 'ელისო', 'მამის მკვლელი', 'ხევისბერი გოჩა', 'ნინო', 'ელეონორა', 'ციცკა', 'ციცია' – ეს იმ მოთხრობათა ჩამონათვალია, რომლებიც ამ გამოცემაში შევიდა. ორიგინალური ტექტი რადაქტირებულია სერია ქართული 'საუნჯის' პირველი გამოცემის მიხედვით, რაც მეტად მნიშვნელოვანია, რადგან კომუნისტური ეპოქის გამოცემებში ცალსახად ჩანს კვალი იმდროინდელი ცენზურისა, რომელიც ცდილობდა შეერბილებინა ქართველ კლასიკოსთა რადიკალურად მწვავე პოზიცია რუსულ იმპერიალიზმთან მიმართებაში.

ალექსანდრე ყაზბეგი კი სწორედ ის მწერალია, რომელმაც მთელი სიცხადით წარმოაჩინა დამპყრობელთა გაუგონარი სისასტიკე, უსამართლობა და მათ მიერ განხორციელებული სადამსჯელო ოპერაციები; აჩვენა ქართველთა თავგანწირვა თუ გაუტანლობა, სიმამაცე თუ სიმხდალე, სიყვარული თუ სიძულვილი. მან შექმნა ისეთი ლიტერატურული სამყარო, სადაც დამნაშნაშავეთა განაჩენი ერთნიშნად მკითხველს მიანდო და არც შემცდარა. რუსული იმპერიალიზმის დასასრული კავკასიაში – ეს იყო და არის ყველა პატიოსანი ქართველის ოცნება და ეს ოცნება დიდმა ილიამ ამგვარად გამოხატა: როდესაც იგი ლერმონტოვის „მწირს“ თარგმნიდა, მოულოდნელად ფინალი შეცვალა, აი, ასე:

„მას აქეთ, რაცა კურთხევა ღვთისა
მიეცა ტანჯულს ივერისი ერს,
რაც კარგი ექნას რუსისა შტიკსა –
ღმერთმა იმ რუსსვე ასკეცად მისცეს“.

ჩვენ კი, როგორც ყოველთვის, ვეთანხმებით ილიას.